

[Boligministeren.]

dengang indgik forliget, blive enige om dog at rette de ting, som vi alle sammen anser for at være skævheder, ville jeg anse det for at være en positiv udgang af forhandlingen om denne lovgivning.

Fru Hanne Reintoft stilledé mig et konkret spørgsmål. Det var spørgsmålet om, hvorvidt der i de sociale boligselskaber ud over den forhøjelse, som nu skal tilflyde landsbyggefonden i tilfælde af genudlejning, også kan blive tale om forhøjelse som følge af højere driftsudgifter. Det må jeg besvare bekræftende. Men det er således efter lovens bestemmelser, at hvis forhøjelsen forekommer urimelig, kan man simpelt hen lade være med at gennemføre en forhøjelse af den art. Det ligger i de sociale boligselskabers og i landsbyggefondens egen hånd. Så sådan forholder det sig.

Jeg beder altså stadig væk om, at man vil forstå, at det, der her er tale om, er at finde et middel, hvorved man kan bidrage til en finansiering af nybyggeriet uden at forstyrre den tryghed, hvormed beboerne i den gamle boligmasse hidtil har kunnet indrette deres tilværelse. Hvis man går imod disse forslag, må man anvise andre metoder til at sikre en rimelig begyndelsesleje i nybyggeriet, og dér kan man selvfølgelig altid gøre det, at man siger: Ja, lad os så få en statsboligfond. Men en statsboligfond skal jo, når det kommer til stykket, også have midlerne et sted fra, og til syvende og sidst må disse midler så tilvejebringes over skatterne. Jeg mener, at vi i det lange sigt ikke kommer uden om, at de, der bor godt, må bidrage til, at de, der ikke bor godt, kan komme til at bo i noget bedre. Hvis man ikke sætter disse to ting i forbindelse med hinanden — jeg erkender fuldt ud vanskelighederne ved det — så løser man ikke dette problem, og så kommer man heller ikke til at leve i et socialt set retfærdigt samfund.

Kaj Andresen: Hr. Knud Østergaard fremstillede socialdemokratiets repræsentanter i 1966 som dem, der på deres grædende

knæ bad de borgerlige partier om bistand til at gennemføre boligløsningen og derefter løb fra ansvaret for boligforliget. Jeg tror, at de fleste, der har fulgt udviklingen siden, kan godtgøre, at dette er direkte i strid med kendsgerningerne. Men det er jo en kendsgerning, at i 1966 sad der en mindretalsregering, som måtte påtage sig at samarbejde med oppositionen. Der var jo ikke spørgsmål om at gennemføre en boligpolitik eller gennemføre den sammen med oppositionen. Der var spørgsmål om at gennemføre noget i et kompromis eller overhovedet intet. Den nuværende regering er jo i en helt anden situation. Den kan gennemføre sin boligpolitik, hvis den ønsker det.

I øvrigt var jo ikke et øje tørt efter hr. Knud Østergaards tale. Den kan han gemme til grundlovsdag, så kan den godt bruges igen. Men jeg vil da gerne sige, at de lidt landsfaderlige og moralske betragtninger af i dag svarer nu ikke helt til mine erindringer om den daværende oppositions hårde betingelser for at medvirke til boligforliget og presse ting igennem, som man vidste vi var modstandere af. Hr. Knud Østergaard har jo i dag den glæde, at man skal ændre så stærkt, som tilfældet er, ved et af de bidrag, vi måtte tage med, nemlig ejerlejlighederne. Men nu frier hr. Knud Østergaard altså til oppositionen. Efter den karakteristik forstår jeg ikke, at hr. Knud Østergaard virkelig vil samarbejde med disse ømskinede, syge og snueramte og sengeliggende socialdemokratiske repræsentanter, for ikke at bruge udtrykket vatnisser, som også er anvendt. Han kunne jo blive smittet. Vi lider nemlig af den sygdom, at vi mener, at boligproblemerne skal løses, og at der i en løsning skal indgå de krav, vi har stillet om en større bolig- og byggefond, om midler til rentesikring og boligsikring, og hvis hr. Knud Østergaard vil samarbejde med os, kan han blot give udtryk for sympati med disse forslag.

Hr. Ib Thyregod tror ikke på, at lejeforhøjelserne vil hindre bevægeligheden,